

Cezarina Adamescu

*Cântecul Cezarei într-o sumă
de ipostasuri*

Editura ARIONDA

Desen copertă: Angela CIOLTAN-ZAINEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA

**Cântecul Cezarei într-o sumă de ipostasuri/
Cezarina Adamescu – Galați: Arionda, 2007
ISBN: 978-973-8349-33-9**

821.135.I-1

„Ce rău poate face unul celui care iubește? Iubește și nu vei putea să faci decât bine.”

-Sfântul Augustin-

1.

Cezara?

Unde am auzit eu numele acesta?

A... era un tânăr monah, Ieronim, căruia îi intrase în sânge.

Cezara e o zi de luni obișnuită.

Zi de după Înviere,

De după naștere

Și până după moarte...

2.

Cezara e ziua căderii din Rai.

E ziua jindului întrupat într-un măr,

E ziua șarpelui casei.

Ea râde cu șarpele încolăcit pe grumaz

Ca femeia la circ.

Șarpele e amorțit, sedat, plictisit de aplauze,

Ieșit la pensie,

Cu pielea crăpată pe alocuri,

Cu veninul scurs în paharul îmblânzitoarei.

Îi e rudă, șarpele după chip

Și după sângele rece.

3.

Cezara nu-i decât amăgire.
Ea frământă colaci de cuvinte.
Maiaua cuvintelor ei dă pe afară frământătura.
Se revarsă din copaie, face bulbuci de aer,
Clipocește,
    Apoi dă înapoi ca o meduză
Atinsă de piciorul de lemn al comis-voiajorului
Care vinde furnici roșii și furnici negre
Și organizează lupte între mușuroaie rivale,
Apoi le aruncă reginele
Să le devore trântorii,
Să le crească pupele, coconii,
până când fluturii părăsesc crisalidele.

4.

Cezara sparge o lacrimă
Cu securea păcii
O crapă drept în moalele sării
Și se scaldă-n leșia
    Scursă din nori
Până devine pasăre colibri....

5.

N-a vrut să vină pe lume Cezara.
Refuza să vadă lumina.
Îi era bine în lichidul acela călduț, hrănitor,
Dulceag-amăru
Plin de miresme.
Până la urmă s-a înduplecat,
Din pricina vaierelor
Dar nici acum nu știe precis
Dacă nu era mai profitabil
Să mai fi rămas acolo o vreme,
O viață.

6.

Cezara nu-și mai are toate mințile,
Și le-a pierdut pe parcurs
Pe la rânduri, pe la redacții și edituri,
Printre unioniști blazați și corupți,
Sastisiți de lipsa de haruri.
Ea și-a dat și cămașa de pe trup
Pentru rândurile acestea,
Deși nimeni nu i le cere,
Nimeni nu i le vrea,
Nimeni nu-ntreabă,
Nu strigă, nu plânge,
Nu se sinchisește de ele.

7.

Cezara e întruchiparea zădărniceii,
Ea nici n-a vrut să vină pe lume,
Așa cum am spus,
Dar au silit-o cu bisturiul.
24 de copci verticale le-au trebuit
medicilor să repare, să astupe prăpastia,
golul umplut cu sângele mamei.
De două ori, 24 de copci și o inundație roșie.
Laptele ei a fost sângele mamei.
Sângele ei era apă și lapte.
Și-n timp ce sugea ea cu sughițuri
A venit o doamnă în mâini cu o coasă.
Un an a stat lângă ea, pândindu-i respirarea,
Secerându-i gesturile și gângurelile din fașă
De cum se mișca o împungea între coaste...

8.

Cezara era o nălucă.
Maică-sa nu-i stingea de la cap lumânarea.
Îi făcuse rochițe de moarte
Și le păstra în noptiera rezervei.
Când mama nu mai trăgea nici o nădejde
Maica Domnului i s-a arătat
Și i-a dat buruienile,
Ierburile de tămăduit.
Numaidecât a plecat și

Doamna în negru cu coasa...

9.

Cezara s-a înfiripat ca din duh,
De parcă atunci se născuse.
A scos un urlet de glorie
    Și de biruință.
ființa aceea firavă
a plesnit moartea peste față,
a îngenuncheat-o.
Primul ei cuvânt – strigătul vieții.
Mai că și-a omorât mama la naștere.
Cezara, născută din moarte.
Viața ei – o luptă continuă.
Nu întotdeauna binele iese biruitor.
Dar numele ei de botez este Victoria.
Ea s-a botezat în apa victoriei.
Trebuia să răzbată.
Precum scorpionul cu veninul în coadă.
Cu laptele-venin în artere și vene.
Cu sângele galben-verzui,
Azvârlită în viață să lupte,
Ca-ntr-un bazin cu apă prea rece,
Ca-ntr-un acvariu imens cu pești răpitori,
Fără alge...

10.

Nisipul doar. El i-a fost acoperământ
Și cetate de refugiu. În el s-a ascuns
Precum struțul.
Doar vârful cozii afară, gonind profitorii.
Nisip pe pleoape, în nări, pe limbă, în beregată.
Nisip pe inimă, în bronhii, nisip la rinichi pe ficat

Și pe rânză. Nisip în sânge. Nisip în fiere-
Nisip în cuvinte.
Pretutindeni nisip. Nici o fărâmbă de stâncă.
Atunci, cum să clădești un edificiu?
Cum zidea ceva, cum venea apa.
Până și podul de piatră s-a dărâmat.
Până și copacii, cu frunzele rare,
Smulși de furtună.
Doar cu pietrele din inimă
A putut construi adăpost pentru noapte.

11.

A arvunit moartea Cezara.
S-a dat danie morții încă din naștere.
Prețul ei au fost aceste cuvinte.
Un preț ridicol de mic, nesolvabil.
Numai așa credea ea, că va rămâne.
Că nu i se vor șterge, până și urmele.

12.

Cuvinte scrise pe cer, pe stâncă,
Pe frunze, pe valuri.
Scrise pe albastru, scrise pe nori,
Pe coperte de cărți,
Scrise-n dureri înăbușite ori dimpotrivă, acute.
Scrise în lipsuri, scrise pe altar, pe cruce,
Scrise pe Lumina de început,
Scrise la lumânare.
Dar așa credea ea că se poate trăi,

Scrijelând cuvinte.
Fie și pe morminte.
Dar ce sunt aceste cuvinte?

13.

Sunt prietenii ei, părinții și fratele,
Morți, plânși, îngropați,
Cei care au uitat că ea mai există,
Cei care au uitat că n-au cunoscut-o,
Cei care uită.
Ea tace acum, dar cuvintele ei strigă.
Strigă-n pustiu,
Își cer drepturi legitime.

14.

De ce ne-ai născut, dacă nu ne scoți la lumină?
Nu suntem prunci avortați, suntem vii,
Lasă-ne slobode. Strigă-ne pe numele mic.
Urlă-ne din bojoci, din rărunchi, din viscere,
Luptă pentru viața noastră, ce naiba!
Doar ele te-au costat viața.
Să coste viața atât de puțin?
Tace-ne, suspină-ne,
Plânge-ne de regăsire.
Suntem ale tale, dar vrem să ajungem
Sub privirile celor care mai prețuiesc puritatea.
Umple-ți gura cu noi,
Și leapădă-ne printre file.
Apoi, scuipă-ne împotriva vântului...

15.

Cuvintele se revoltă. O mușcă.
O strâng de beregată. O apasă pe piept.
Îi strâng ca un cerc de foc, tâmplele.
O dușmănesc. O iubesc. O ignoră.
Cezara le binecuvântează și le trimite
Perechi, în cele patru vânturi.
Acum e golită. E un cub de tăcere.
Viața ei s-a sfârșit o dată cu nașterea.

16.

Cezara s-a mutat aproape de cer.
A străbătut 144 de trepte.
Cezarei tare-i mai place-n văzduh,
umăr la umăr cu păsările.
Ea îi privește pe toți pe deasupra
Și doar câțiva sunt mai presus decât dânsa.
De mică iubea înălțimile.
Își făcea case-n copaci și pe casă.
Podurile erau tărâmurile ei fermecate.
Le căuta ascunzișurile,
Acolo era ea acasă.

17.

Odată s-a suit pe cupola Bazilicii San Pietro.
Erau atâtea trepte în serpentină
Că și-a lăsat acolo o parte din duh.
De sus, de pe terasa cupolei a văzut Tibrul
Și Roma și grădinile Vaticane.
A văzut Bazilica din Lateran
Și Santa Maria degli Angeli.
A văzut cele 400 de biserici ale orașului sfânt.
În piață oamenii mișunau furnicar
Și doar obeliscul părea
O suliță înfiptă cu vârful în sus
De parcă voia să împungă azurul.
Până și Papa era mic de acolo.
El, uriașul, vicarul lui Cristos pe pământ,
Cel ce paște oițele și mieluseii.
O pată mișcătoare și albă,
Ca un fulg dintr-o aripă de înger.

18.

Cezara e un amestec ciudat de bine și rău.
Când și când unul câștigă
Pentru o vreme, apoi iar se amestecă,
În creuzetul de carne și sânge,
De spirit binecuvântat de Lumină...

19.

Nimeni, în afară de Dumnezeu n-a strigat-o
Cezara, Cezara, Cezara...
Nimeni nu i-a șoptit numele la ureche.
Ar fi pășit pe jărat, pe spuza încinsă,
Dacă s-ar fi auzit chemată pe nume.
Frații ei îi spuneau **fata**.
Tatăl ei o chema : Eva.
Mama ei îi șoptea : Cezarinica.
Așa că ea se chema singură
În toate limbile oamenilor
Dar și ale viețuitoarelor.
Și tot ea răspundea : „Eu sunt, iată-mă!”
Se prezenta sieși în fel și chip,
Dar nu era mulțumită de asta.
Aștepta altă voce.
O voce distinctă.
O voce puternică, fermă,
Neasemuită.
O voce, un semn, o ciocănitură
În cercevelele minții.
O palpitație izbind pereții
Celor patru încăperi ale sinelui,
Cu ușile vraște!

20.

Cezara a fost un copil senzual,
Doritor de tandrețe.
Orice atingere o făcea să tresară,

Să se-nfioare.
Orice oricire o țintuia drept în suflet.
Orice mângâiere îi scrijela simțurile.
A înfățat să se înfrâneze,
Să-și mortifice trupul până aproape
De neființă.

Pe piatra ei tombală ar trebui să stea scris :
„A iubit mult și a fost iubită puțin.
Cine n-a rămas lângă ea, n-a meritat-o”.

21.

Și-acuma iubește Cezara.
Pentru ea viața nu are sens fără dragoste.
Iubirea e pentru Cezara
Temei de rămânere.

22.

Cezara e o femeie destul de răscoaptă.
De fapt, e aproape bătrână.
Cuvântul o sperie, așa cum toată viața
Au speriat-o întunericul, treptele, frigul,
Necunoscutul.
Vârsta și slăbiciunile trupești o fac vulnerabilă.
De cele mai multe ori
Ea cade în hăul depresiei.
Din copilărie suferă de splin,
De boala urâtului. De boala lui Du-că-se pe pustiu.
Boala începe dimineața, de cum face ochi.

Își recheamă motivele pentru care ar trebui
Să se trezească.
Nu prea are multe, iar motivațiile sunt atât de subțiri,
De neînsemnate, aproape ireale.
Iarăși o ia de la capăt cu amețelile,
spaima, oboseala, durerile,
toate slăbiciunile, de fapt maladiile sufletului.
Nu știe care îi e mai bolnav,
Trupul ori spiritul.
Ambele au nevoie de terapie și nu de una oarecare,
Ci de terapie intensivă prin dragoste.
De revizie, de reparație capitală, întocmai
Ca o mașinărie ruginită.

23.

Cezara se despoaie acum în fața voastră.
Nu prea are ce arăta.
Ea, pudica, rămâne cu rușinea imensă
De a-și fi arătat goliciunea
Ochilor străini, indiferenți, sarcastici,
Răutăcioși, curioși, prea puțin amabili,
Căci ce-a mai rămas din ea, seamănă
Foarte puțin cu Cezara de altădată...
Și totuși, continuă acest exercițiu sublim
De goliciune totală.

24.

Cezara trăiește altundeva.
Lumea ei nu e cu totul reală.

Nici ea nu e tocmai reală.
E o închipuire.
Se inventează mereu și se reinventează.
Cuvintele sunt aliatele ei credincioase.
Poate construi din ele aproape orice,
chiar și casa mult visată,
chiar și un pod între oameni,
chiar și un curcubeu pe care să urce
să înalțe zmee, ca în copilărie.

25.

Zilele ei sunt cam la fel.
Rareori o întâmplare neobișnuită,
Care-i nivelează ridurile.
Aceași așteptare, aceeași pândă nervoasă
Cu ochii pe telefon,
Aceași lipsă de noimă, silnicie pentru cele din jur,
Și în cele din urmă, o imensă blazare.
„A mai trecut un anotimp, un an, un timp”.
Timpul – prieten și dușman, lucrează
Pentru ea și împotriva-i.
Cât? Domnul știe.

26.

Nu „un regat pentru un cal” – ar da Cezara.
Ci pentru o strângere de mână.
Pentru o privire sinceră-n ochi,
Pentru o mângâiere.

Cine să aibă nevoie însă,
Grăbiți și importanți cum sunt toți,
Să ajungă Timpul din urmă?

27.

Uneori o apucă o revoltă sălbatică.
Îi boscorodește în gând pe toți uitucii,
Uitații și necunoscuții.
N-are nevoie de nimeni.
N-are nevoie de nimeni?
Dar nimeni, chiar nimeni
Nu are nevoie de dânsa?

28.

Cezara trăiește viețile altora.
Dintotdeauna. I-a plăcut să se transpună.
Să joace roluri. Să se pună în scenă.
Să se așeze-n lumină.
Viața ei, de fapt, aproape că nici nu există.
Viața ei e un rol.
Viața ei e un surogat, un aditiv, un colorant sintetic.
E ca o cămașă străină.
Prea strâmtă, plesnește, se crapă, e veșnic
Descusută, îi împiedică mișcările,
O sufocă.

29.

Nu jinduieste nimic de la alții.
Vrea doar să le trăiască simțămintele.
Imposibil. Deși se așază comod în locul lor,
Ca-ntr-un șezlong, sub umbrelă, vara, pe plajă.
Briza mării îi intră în nările fremătânde.
Nisipul fin, cu gloanțele lui minuscule,
O lovește-n obraz, pe mâini, pe gât,
Pe sâni, peste tot corpul. E fierbinte,
Răcoros, șfichiuitor, mazărat, sâcâitor, necesar.
Dar Cezara poate trăi orice.
Poate trăi chiar și moartea.

30.

Cezara are acest defect. Se poate îndrăgosti de orice.
Chiar și de furnicile din bucătărie
Care merg în șirag spre nu știu unde.
Ea are doi cățeluși, un radio absolut necesar și
Sute de manuscrise.
E stăpână pe un regat de cuvinte.
Împărăteasă pe un imperiu de hârtie,
Fie sub formă de cărți, de dosare, de reviste, ziare,
Pliante, foi simple. Terfeloage.
Astea-a averile ei nedeclarate.
Diamantele ei atârdate pe dinăuntru.
Bobițele de rozariu pe care le prefiră
De câte ori își aduce aminte.

31.

Cezara își ascultă atent bătăile inimii.
Azi a urcat 288 de trepte,
Disperată că-și pierduse cățelușii.
S-a întors asudată, cu sarea licărindu-i
În păr, peste ochi, pe obraji, sub bărbie.
Erau la primul palier, dezorientați,
temători de întuneric, de scări și de zgomote.
Dacă nu s-ar fi așezat de nenumărate ori
Jos, pe trepte, Cezara, cu inima în batistă,
Și-ar fi dat duhul, în 22 august curent, când
La ora 11,30 erau 31 de grade Celsius.
Cu o sacoșă cu „pietre”
În mână, doi căței printre picioare, o carte groasă
La subsuoară pe care o așeza sub ea,
În dese popasuri, cu un evantai în mână
Și o sticlă cu un rest de apă clocită.
Plus, ochelarii aburiți precum „Coca Fototeca”
Eroina unei cărți îndrăgite.
Pe la etajul 7 s-a împiedicat de-o bicicletă
Priponită de balustradă, și-a împrăștiat cumpărăturile,
Cartea i-a alunecat de la subsuoară, cățelușele
Au luat drumul pe scări, în jos, speriate.
În zadar le-a strigat.
S-a dus să se schimbe, să-și spele obrazul,
Să lase sacoșele, întorcându-se după câini
care voiau s-o zbughească afară
de teama liftierilor. Ei făceau un zgomot infernal
râdeau, tineri și nesimțitori, plini de importanță,
de parcă toată lumea depindea de dânsii
(și chiar depindea o mică parte din lume)
numai de „tinerețea” lor îndeobște.
Cezara și-a adunat cățelii, le-a pus lesele,
i-a muștruluit, i-a pupat, s-a odihnit,
și-a început din nou drumul Golgotei.
N-a crezut că mai poate ajunge,
ca în urmă cu 7 ani pe muntele Krizevac,
când i-a ieșit inima prin urechi
până la crucea aparițiilor, crucea care dansase,

crucea albă, acolo de unde Fecioara
transmite mesajele ei vizionarilor.

32.

Când s-a văzut la ușă, Cezarei nu i-a
Mai trebuit nimic.
Nu-i mai ajungea apa să se răcorească.
Tâmpilele îi zvâcneau nebunește.
Pentru a suta mia oară a promis
Că o să se mute undeva, la parter.
Dar parcă văd că ea o să-și uite
Din nou, promisiunea.

33.

Cezara nu știe să-și vândă marfa.
Orice strategie de marketing îi e străină.
Ea dăruie celor care știu să primească.
Dăruie și celor care nu știu să primească.
E adevărat că nu prea are cui,
Dar ce contează? Ideea dăruirii rămâne.
Și are ce, încă.
Dar câți, ca și până acum,
Vor trece pe lângă dânsa,
Orbiți de culorile țipătoare din jur,
De mărfurile care-ți sar pur și simplu în brațe,
Silindu-te să le cumperi,
Vânzându-se cât se poate de ieftin.

34.

Cezara stă așezată pe raft, nici măcar la vedere.

Sigur că și acum vor trece mulți,

Fără s-o observe.

Nu-i nimic. Faraonii erau îngropați

Împreună cu bogățiile lor, cu întreaga familie,

Cu slujitori și cu toate obiectele dragi

Din timpul vieții.

Cezara va lăsa în urmă

Doar o ușoară adiere

Din cuvintele la care a robit toată viața.

Și totuși, unde va fi urma aceea?

36.

Cezara se droghează.

Drogul ei - poezia.

Ea nu poate trăi fără droguri.

O apucă un sindrom de sevraj,

Un vertij năucitor,

Se prăbușește-n spirală,

Lovindu-se, învârtindu-se...

E dependentă. Și fără scăpare.

Fără cuvinte – capătă mal-de-vivre.

Cuvintele sunt vitaminele ei,

Terapia intensivă,

Tubul de oxigen, plasma,

Suflul vital,

Gura de viață...

37.

Cezara e locuită
De o străină.
De multe ori nu se recunoaște.
Altcineva ia hotărâri pentru dânsa,
Altcineva simte ce simte.
Unde-i ea în acest timp, nu se știe.
Cu prezența aceasta străină,
Cezara devine stângace.

38.

Uneori Cezara scrie versuri cu buzele.
Alteori cu inima.
Rareori cu picioarele.
De cele mai multe ori cu fâlfâiri ușoare de aripi.
Nici ei nu-i plac toate,
Dar trebuie să le scrie,
Dintr-o imperioasă nevoie de aer curat,
În pofida concitadinilor
Peste măsură de uimiți (indignați!)
Că această femeie
Care ar fi putut fi cumsecade,
Ține morțiș să moară și să de nască din nou,

Din câteva sute de mii
De cuvinte...

39.

Cezara e bine zidită.
Cu ea natura a fost generoasă.
Toate erau armonioase
Și în ea se întâlneau : lujeri, meri, nuferi,
Castane coapte, perișoare
Și multe alte bunătăți, ca într-un corn
Al abundenței.
Cu toate acestea, pentru ea,
Acest trup e incomod, ca o temniță.
Ca o celulă de închisoare,
Cu pereții coșcoviți, cu igrasie,
Mâncată de cari și de rugină,
Doar cu o ferestruică – și ea zăbreliță –
Prin care pătrunde, zgârcită, lumina...
Acest trup care totuși,
De bine de rău, îi e credincios,
Și încă o mai slujește...

40.

În straja dimineții
Cezara uită pentru ce a venit,
Acum jumătate de veac, pe lume,
Și crede că, de fiecare dată,
o poate lua de la început,
ca-n prima dimineață
când s-au despărțit apele de uscat

și întunericul de lumină.

41.

Ce și-ar dori?
O gură de nemurire.
Dincolo de dincoace,
În cealaltă viață,
Doar o gură de nemurire.
Cezara râvnește de fapt, ceva ce nu a avut
Toată viața. Cezara râvnește să cucerească
Cealaltă viață. Viața adevărată.
Știe că doar cu jertfă se dobândește.
Jertfă de nimeni știută. Jertfă durută.
Jertfă de har.
Jertfă de pus pe altar.
Plină de strădanii și lupte.
Trage de mosor până toate oasele o dor.
O doare și sângele-n vene,
Auzul, vederea.
O doare durerea.
O dor băierele inimii blânde
Și sângerânde
Cezara vrea să capete har.
Stăpânul harului din veșnicie
Vrea s-o păstreze vie.
Vie întru ființă duhovnicească,
Așa Dumnezeu s-o ferească.

42.

Cezara izbucnește în plâns fără lacrimi.
Îi clocotește plânsul pe dinăuntru.

Unde să te gădesc, Doamne, dacă nu întru mine?
Se întreabă Cezara, scotocind prin
Cămarile sinelui.
Proviziile îi sunt pe sfârșite.
Și n-a agonisit îndeajuns în anii dintâi
Pentru cei de pe urmă.
„Mai caută” în spune un gând,
mai sapă un ochi de fântână.
În el te vei oglindi,
Și-ți vei afla începutul.

43.

Anevoie le face pe toate, Cezara.
Cu trudă, cu lacrimi, cu multă sudoare.
Plătește un preț înzecit
Pentru orice dram de bucurie...
Dar și darul e neprețuit.
De necuprins în balanțe.
Nici o terezie din lume
Nu-l poate cântări.
Nici un neguțător, prețui.
Cezara ar da pentru el
Și ultima băncuță.
Câte vise n-a dat la schimb pentru el,
Câte dorințe arzânde?
Dar care urcuș e ușor spre Înviere?

44.

Cezara n-a trăit până la 39 de ani.
Mai degrabă a viețuit; cu tot ce implică viețuirea:
Hrană, apă, somn, nevoințe firești,
nevinovate ori de prihană.
Până la vârsta aceea matură,
Avea o eșarfă legată pe ochi,
În permanență.
Când i-a deschis, ochii ei erau împâcliți,
Neguroși, plini de scame.
I-a trebuit un timp până ca ochii să se limpezească.
Nici acum uneori, nu distinge clar lucrurile.
Dar a învățat să caute lumina,
Firișorul acela, mucul de candelă
Cu care să dibuie drumul.
Când privește peste umăr,
Întunericul o sperie groaznic.
Și n-are decât o alternativă :
Să meargă înainte.
Prin gropi, prin hârtoape, nămeți,
Noroi, nisip fierbinte,
Ea trebuie să mărșăluiască,
Mereu înainte...

45.

Vanități! Egotrie!
Trufie? Mândrie. Superbie.
Pe toate le-a încercat, cât i-a fost dat.
Teolog, literat, titrat, le-a inclus în apostolat.
Apostolatul iubirii, al umilinței,
Al desăvârșirii.
N-a dat înapoi nici când suferința
Era fără ogoi.
De ajuns? Prea puțin?
Crinul adesea devine un spin.

46.

Mirifică liniște!
Amintirea? O muzică ce vine
De undeva, de dincolo de orizont,
În picături imperiale de sunete.
Ieri-ul pălește în azi
Și înmugurește în mâine.
Speranța – cununa de lămâiță a miresei.
Un copil cu un coltuc de cuvânt
Într-o mână, înfulecă aerul dintre litere.
Apoi se aude un scâncet.
Căci a scăpat printre dinți
Cele dintâi silabe, stropite cu rouă de duh
și cu mirul aromitor al neprihănirii.
Un pui de vânt fugărind frunzele galbene
În vârtej șuierat, peste câmpie...
Caută joacă-n țărână,
Apoi se înalță trei șchioape
Să privească amurgul...

47.

Extrem de străină se simte
Cezara-ntre oameni, cade pe ceea lume.
Ce caută?
Lângă, în preajmă, cu, laolaltă?
Nanicând nu-și găsește locul,
Mărturisește ea unui confrate de litere.
Orizontul ei nu aici se deschide.

El are alonjă subtilă
Dincolo și deasupra.

48.

Ah, „Imperialul” ascesta
O sfâșie lăuntric.
Răscolitele sunete – picură, picură.
Fața ei devine străvezie,
Cum străvezii sunt
Picăturile de rouă
Căzute în iarba cea crudă....

49.

Mereu intră cineva sub pielea Cezarei.
Mereu o locuiește o altă ființă
(dez)locuind-o și lăsându-i
un semn ca după piercing,
în nas, în buze, pe limbă, în ombilic,
un semn care nu se șterge
atât de lesne cât și-ar dori.
Mereu îi intră iubirea sub piele
Scrijelându-i cu un bisturiu
Aluatul de suflet.

50.

Câtă cerime!
Rostește Cezara cu privirea spre înălțime.
N-ai nevoie de ochi s-o pătrunzi,
Căci ea te pătrunde.
Până unde? Până unde pot razele să abunde?
Până-ți umblu sufletul gol
Ori năclăit de nămol.
N-ai unde te-ascunde pe sol.
El te găsește
Și parcă te prinde Cerul în clește.
Calci pe aer cu tălpile goale
Mii de ocale,
    Ca pe tarlale
Doar să nu-ți arunci privirile-n jos
c-atunci îți par toate pe dos...

51.

Fie și un cuvânt rămas
O țintuiește, o definește,
O subjugă, îi revendică
Libertatea spirituală.
Și oricât ar vrea
Să nu-l bage-n seamă
Lumina lui îi răzbate pe chip,
O dă de gol,
Astfel că nu se mai poate
Privi în oglindă,
Fără să-l calce-n picioare...

52.

Ce privire avea femeia aceea!
Cheile Raiului și ale Iadului
Și le agățase de urechi, atârnavu greu,
Erau ca niște proptele metalice,
Lucioase, strunjite cu grijă.
Lăcătușul își dăduse multă străduință
Să le meșteșugească.
Cezara ar fi vrut să-i smulgă
Cheia de la lăcrița de sus, din stânga,
Dar nu știa cum s-o ademenească.
Până la urmă ea a găsit
O altă intrare
În paradisul cuvintelor...

53.

Nespus de mult Cezarei îi place
Să-nvârtă morile de (cu)vânt
Și ele să-i ducă-n răscruci
Gândurile neverosimile...
Astfel prind viață,
Se-așază pe acoperișuri,
Pe arbori, prin vreun ungher,
Ori chiar pe pământul bătătorit
De tălpile veacului
Ca niște pumni de cenușă

Din crenguțele de finic
Arse în ziua Floriilor
Și presărați pe creștete anul următor
În semn de căință
În Miercurea Cenușii...

54.

-Ce faci, Cezara?
O întreabă din când în când
Câte unînger.
-Învăț să zbor,
răspunde ea, șlefuiindu-și
elitrele.

55.

Cezarei îi lipsește un urgan.
Așa i-a spus odată un poet.
-Îți lipsește organul fericirii.
Nu-și amintește să-l fi avut vreodată.
În orice caz, dacă funcționează,
Ea nu-i simte prezența, la fel ca inimii
Până nu s-a îmbolnăvit de tahicardie.
Dar o doare nespuse lipsa acestui organ,
La fel cum doare absența piciorului

Proaspăt tăiat de la coapsă.

56.

Cezara stă cu piciorul spânzurat de spetează
Cu ochii fixați în bagdadie
Și se gândește la
„Iubirea care mișcă sori și stele”, cum
spune Dante Alighieri la finele cărții sale
„Divina Comedie”.
A iubit Cezara vreodată?
Și mai ales, ce înseamnă iubirea?

57.

Cezara-și ia lumea în cap.
În capul său, lumea, ca un imens furnicar,
mișună, aleargă, gesticulează,
strigă, bolborosește, geme sau murmură.
E un vacarm a înaintea de Apocalipsă.
Toate se zbat, toate se luptă într-o
Încleștare continuă.
Prin creierul mic îi trec junghiuri,
Sinusurile sunt inflamate,
Urechile dor, dinții se clatină,

Gâtul scoate mici şuierături ascuțite.
Și gustul acela dulceag de sânge dospit,
Rncezit, mucegăit, greu suportabil.
Pe Cezara o mănâncă gândurile de vie.
O muncesc, o sleiesc, o doboară.
Poți lua temperatura gândurilor.
Uf! Ce zăpușeală, ce arșiță.
Fierb cuvintele ca într-un cazan
Sub presiune.
Venele se zbat îngroșate la tâmple.
Acum, acum se va auzi o explozie...

58.

Roadă mișcării Duhului Sfânt în viața noastră
Este sfințenia” – șoptește o voce în capul Cezarei.
Cine-a vorbit?
Știe. Poate chiar Duhul care bate, mișcând
Sufletele încotrova. După propria-i vrere.
Cum să înduplece Duhul,
Cum să-l ademenească, și mai ales,
Cum să-l facă să o viziteze?
Să-și facă mai întâi ordine-n sine,
În propriul sălaș, și să-l aștepte,
Ca pe un oaspete drag,
În prag de seară...

59.

Vie și după moarte
Vrea Cezara să fie.

În cealaltă vreme a vieții,
La adormirea sa fără de moarte,
pomenită să fie printre cei dreپți și nevoitori,
întru cele de Sus, spre slava Sfintei Treimi.
Pentru aceasta caznele sale
Nu sunt puține,
Nici lesne de înfăptuit.
Cu mare cutremur și frică lucrează
Pentru această nouă ființă
Care se va naște din ea, la moarte
Întru veșnicia cea mult lăudată și râvnită.
Moștenirea ei rămâne Lumina cea adevărată,
Singura avere
La care acum jinduiește.
În rest, vremelnice și deșertăciune....

59.

Cezara ascultă Concertul în Re Major pentru
Două trompete și două oboaie
de Georg Philippe Tellemann
o capodoperă orchestrală.
Gândurile ei stau înfipite
În rădăcina ființei,
În luminișul vorbelor dulci ale mamei,
În aerul blând dinspre seară al fluviului,
Aducând mirosul de mâl, e scoici putrede
Și de alge până la prispa casei,
Stând cu spatele spre apus și cu
Ochiul ferestrei spre Edenul
Doldora de rumene poame,
Îndoindu-și crengile spre țărână...
Și gustul de ploaie al agudelor coapte...

60.

Cezarei nu-i place să stea la vedere,
în primele bănci, unde ești prea expus
Și ți se măsoară toate gesturile, toate cuvintele,
Toate intențiile, până și respirările.
Mult mai sigură este
Cu cel puțin un spate în față,
Îndărătul căruia poate să se odihnească,
Să respire în voie.
Ea a stat în banca a doua, a patra sau
În penultima bancă.
Doar când era pedepsită era adusă
În primele rânduri.
Și chiar așa se simțea : osândită,
Cu toți ochii fixați în ceafa sa
Și cu privirile dascălului, urmărind-o.
Cezarei nu-i place să fie urmărită.
E stânjenită peste poate, ca un fluture
Care se zbate sub lupă
Dându-și ultima fluturare din aripi.
Ea nu atrage atenția exact din această pricină.
Dacă totuși e remarcată, din locul unde se află,
Atunci se bucură de recunoaștere.
Căci n-a forțat lucrurile, ci doar
O rază favorabilă i-a căzut pe obraz,
Pe o șuviță de păr, pe o pleoapă,
Ori pe buzele surâzânde.
Ca să-i tihnească, ea trebuie să stea
La o oarecare distanță,
Să-și ia un spațiu de grație.

61.

Când cuvintele îi dau ghes,
Cezara li se supune cu umilință.
Stăpânul ei este Cuvântul cel Veșnic,
Luminător și vindecător de orice vătămătură.
Absența Cuvântului o neliniștește,
Teama pune stăpânire pe dânsa,
Îi dau târcoale fantome de vis,
Iar gândurile bat darabana.
Ea are nevoie de Cuvânt ca de apă.
E bastonul ei alb, dioptriile forte
Într-o zi cenușie, cețoasă.
Numai Cuvântul o înduplecă
Să ia în fiecare zi totul de la capăt,
Ca și când n-ar fi prea târziu,
Ca și când n-ar fi totul zadarnic.

62.

Din când în când Cezara își pierde suflul
În timp ce cuvintele îi sorb respirația.
E un transfer difuz, o entropie posibilă.
Gâfâituri, sufocări, horcăieli șuierânde,
Refac traseul respirator al cuvintelor,
În aerul cel mai liber posibil.
Pe trahee, în bronhii, resturi de sunete
Galben-orange, cu arome exotice.
Încet-încet respirația se întoarce
De unde-a plecat, iar cuvintele se fac nevăzute.
Și totul reintră-n normal.

Dar ce-a mai rămas normal
Dintr-o stare de grație?

63.

Duzini de monștri supraviețuitori
De la ultima glaciațiune
Populează nopțile în culori purpurii,
Ale Cezarei. Semn că a crescut fierbințeala
Și termometrul pocnește.
Lave-n șuvoaie, mercur risipit.
Tandrețe-n averse.
Mari inundații nostalgice.
Dincotro?

64.

O singură întrevedere i-ar fi putut
Schimba Cezarei sensul ființial
Din prima jumătate de veac de la ivire.
Sau și mai puțin.
O atingere. O privire. Un gând. O impresie.
Întârziau. Și a trebuit să-și continue
pelerinajul pe traseul prestabilit
până la semnul : sens unic.
După care nu mai putea privi îndărăt,
Fără să se prefacă în stâncă de sare.

65.

Ce-ar mai fi fost de făcut?
Pentru copii – prea târziu.
Pentru sfârșit prea devreme.
Din timpul său în trei sensuri,
Prezentul o zgâlțâia de umeri,
Obligând-o să se trezească.
Săgeata zvâcnită în sus,
Căuta trupul păsării Lyră.

66.

**Își cumpărase o giruetă
Ca să trăiască după cum bate vântul.
Îi pândea mișcările și după ele
Își potrivea pașii.
Deseori o pornea împotriva curentului
Și sensul real devenea potrivnic.
De la o vreme, tot ce făcea,
Parcă era împotriva naturii.
(naturii altora, nu a sa, îndeobște).
Se detașase, rămânea undeva
Cu ochii pironiți pe o țintă,
La care știa că anevoie
Ar putea accede pentru că gloatele
O îmbrânceau suveran, spre ceva
Nedefinit, fără suflu și formă...**

67.

Cizmele noului veac, cizmele acestea
Nu mai erau cazone. În trend era pielea
Cea fină, tocul foarte înalt, ascuțit,
Accesoriile sofisticate.
Când striveau pe cineva
Îi pătrundeau în viscere,
Lăsau răni adânci,
Cu sângele gălgâind,
Cu organele sfâșiate.
Ucideau subtil și eficient
Într-un micron de secundă.
Cizmele elegante, înalte,
Din piele catifelată, terminate
În cuie subțiri, amenințătoare,
Și cât se poate de scumpe...

68.

Cine s-ar încumeta să adune în căuși
Praful de stele de pe toba
Aducătorului de vești în cetate?
El meliță din gură știrile oficiale,
Pe cele centrale și locale.
Bate din poartă în poartă
Să-i anunțe solemn
Nașterea Cuvântului,
După ce ani și ani, pagina de scris
Zăcea prăfuită și nudă.
Ce festin întruchipat din mii de petece
De piele umană, cusută cu sârmă-nghimpată,
Stropită-n sudori acre, sărate și iuți,
În care se întrevăd bobیțele rubinii
Ale sângelui jertfei!
Asta trebuie să anunțe dobarul
Științașul, povestașul comunal,
Cu ordin de la primăria
Transformată peste noapte în *mall*

Pe o mie de leghe,
Unde găsești ochi de om la borcan,
Ambalat cu fundițe roșii și albe?

70.

În viața Cezarei, câte absențe!
Ar fi putut construi cu ele un building,
Piatră cu piatră, armături de oțel, mortar,
Oglinzi reflectorizante, acoperiș din plăci
Și diagrame solare.
Atâtea felurite absențe, goluri, fanteze,
Dansând unduitor pe pereții
Iluminați de flăcările șemineului.
Hăuri în suflet cu fiecare pierdere,
Riduri pe inimă.
În viața ei, cei mulți nu mai sunt,
Iar cei puțini se răresc, se-ntorc
Cu spatele, pleacă spre alte țărâmururi.
Câți au rămas?
Câți să-i ia sufletu-n palme...

72.

Cezara se zbate între „*deja*” și „*nu încă*”.
Pe drumul ei fără de cale,
O chivără albă
Îi trebuie capului,
Sprijin ochilor minții,
Acoperământ în primejdii.
Lipsa untdelemnului sfânt o usucă.
Pielea ei este pergament pe care poți scrie
Psalmi responsoriali.
Unde sunt puterniciile, țăriile, înălțimile,
să o apere?
Ridicarea mâinilor ei,

**Jertfă de seară se face, cum zice psalmistul.
Adorație smerită.
Cărările ei, toate, duc la cruci părăsite.**

73.

**Clipele ei?
Funigei.
Cezara enumără clipele și se-ncurcă.
Nu le mai ține seamă ori îi e teamă.
Clipe ude, clipe zălude.
Clipe hidoase de înghețat sângele-n oase.
De înghețat sângele-n vene, clipe viclene.
Câte risipe, să dai și altora clipe!
N-a chivernisit. Pe toți i-a îmbogățit.
Și-a dat averea. Pâinea, sarea și mierea.
A rămas doar cu fierea.
Și-o gură de amintire.
Răstignire.**

74.

**17 ani de lacrimi și rugă
i-au trebuit Sfintei Monica
să-l întoarcă pe fiul ei Augustin la Dumnezeu.
17 ani i-au trebuit Cezarei să regăsească,
neîntinată, credința dintâi.
Conștiință, cu bună știință, de data aceasta
Și nu cu orbecăire.
Câte rugă și ale cui, pentru dânsa?
Fără a lepăda credința dobândită în timp,
s-a reîntors în genunchi
la cea pe care nicicând n-o pierduse,
ca să intre în ea, cu fruntea plecată,
cu ochii deschiși**

și mâinile împreunate a rugă.
Tatăl nu-l leapădă pe cel ce se întoarce-n smerenie.
Nu-l întreabă : pe unde-ai umblat, pe unde-ai
Rătăcit? Îi cade pe grumaz și plânge.

75.

Cezara, Cezara, Cezara,
Aude glas de înger. Și umbra albă
Cu degetul arătător, chemând-o în taină
Pe numele nașterii.
Îl urmează smerită.
Drumul e lung, obositor și întortocheat,
Plin de hățișuri. Trece pe lângă case-n ruine.
Cu tălpile goale, se afundă în glod
Și mlaștini hulpave stâng gata s-o-nghită.
Se smulge anevoie și se urnește din nou.
Mai are mult de parcurs,
Până spre luminișul divin,
Unde făpturile-n alb, o așteaptă.
De nu se pierde pe drum!
De nu s-ar întoarce iarăși spre lume!
Nu poate ști cât mai e de parcurs,
Dar merge-nainte.
Aproape mecanic își adună forțele
Și merge, și merge, mărșăluind
Pe drumul cu unicul sens:
Înainte!

76.

Încă un temei de rămânere,
Își spune Cezara, privind la spectacolul barococco
Al absurdului.

**Clarobscurul ideii și explozia de lumină
A cuvântului
Mixat pe computer și apoi
Scanat pe calc în oglinda tristeții,
Mișcă imaginile...**

77.

**Ca o pasăre scăpată de săgeata vânătorului
Cuvântul zburătăcește
Din creangă în creangă
Ca să-și găsească perechea.
Închisoarea gurii și a inimii e cu zăbrelele sparte.
Din trupul păsării, doar câteva pene de aur
Căzute în praful amurgului.
Cu ele s-ar putea scrijela pe zenit,
Cel mai frumos poem de iubire.**

78.

**Pornise de mult spre capătul celălalt.
Trecuse de jumătatea drumului și nu se zărea
Nici un liman, nici o lumină.
Nici de dimineață, nici de—cu-seară.
Amurgul înmugurise copacii cu razele lui sângerii,
Descompuse.
Cealaltă vreme a vieții se apropia cu osârdie.
O aștepta la cotitură.**

Bun de tipar octombrie 2007. Apărut 2007
Format 16/61 x 86. Coli tipo 4,75

Tiparul executat la S.C. GRAFPRINT S.R.L.
Str. Nicolae Holban, nr. 10, Galați
Tel./Fax: 0236/318440